

страна. Санъ-Стефанския договоръ изплаши дипломатитѣ почти на цѣла Европа. Трѣбваше да се създаде една атмосфера противъ голѣма България. И чуждитѣ дипломати, било въ България, било вънъ отъ нея започнаха да създаватъ мѣнотии на Временното управление. Тѣ разгласяваха навсѣкжде, че Санъ-Стефанския договоръ ще бѣде измѣненъ и създаденото отъ Русия княжество раздѣлено на части. Това внасяше голѣмъ смутъ измежду българското население. Южнитѣ области, които бѣха най-много пострадали отъ турскитѣ насилия, се подготвяваха да бждатъ повърнати отново подъ султанската властъ. Населението, което бѣше най-много пострададо, не можеше даже да разбере, какъ ще се изпълни единъ подобенъ планъ. И се започнаха масови вълнения, които понѣкога вземаха застрашителни размѣри. Рускитѣ власти трѣбваше, отъ една страна, да усмиряватъ вълненията, а отъ друга, да отблъсватъ обвиненията на европейската дипломация, че съ своитѣ мекушави мѣрки били насърдавали българската непокорностъ. Вѣрно е, че руситѣ дадоха идеята да се образуватъ тѣй наречени гимнастически дружества въ южна България, вѣрно е, че те обучиха и вторжжиха населението въ тая страна, но не съ цель да се противятъ на решенията на Европа, а за да могатъ жителитѣ на тия земи да противостоятъ на турски войски, които се готвѣха да настѣпятъ въ тѣхъ, следъ изпразването имъ отъ окупационнитѣ войски. Турцитѣ, които бѣха сж изселили стъ България при напредването на рускитѣ войски, започнаха да се завръщатъ по свѣитѣ стари огнища. Но всички почти отъ тѣхъ бѣха оголѣли, огладнѣли, а нѣкои лишени отъ жилища, защото други (християни) бѣжанци бѣха се настанили въ тѣхнитѣ кѣщи. А което бѣ най-опасното, че турското правителство, ръководено отъ политически съображения (за да покаже, че турското население е болшинство въ много окръжи) бързаше да повърне по-скоро и масово натрупалитѣ се въ Цариградъ и другаде бѣжанци. Чуждитѣ консули насърдаваха меншинствата, а особено своитѣ поданици, да се противятъ на всѣка полицейска и административна мѣрка, която имаше изгледъ, че нарушава капитулациитѣ или справедливостта, както тѣ се изразяваха тогазъ; отъ най-дребното нарушение се правѣше дипломатически въпросъ. Изискваше се голѣмъ тактъ и голѣма изтънченостъ отъ страна на висшитѣ власти, за да могатъ да отстранятъ обвиненията, безъ да обезсърдаватъ българското население въ неговото убеждение, че занаяпредъ каквото и да става, то ще бѣде владѣющето племе въ окупиранитѣ отъ руски войски краища.